

*Valori ale
teatrului
românesc*

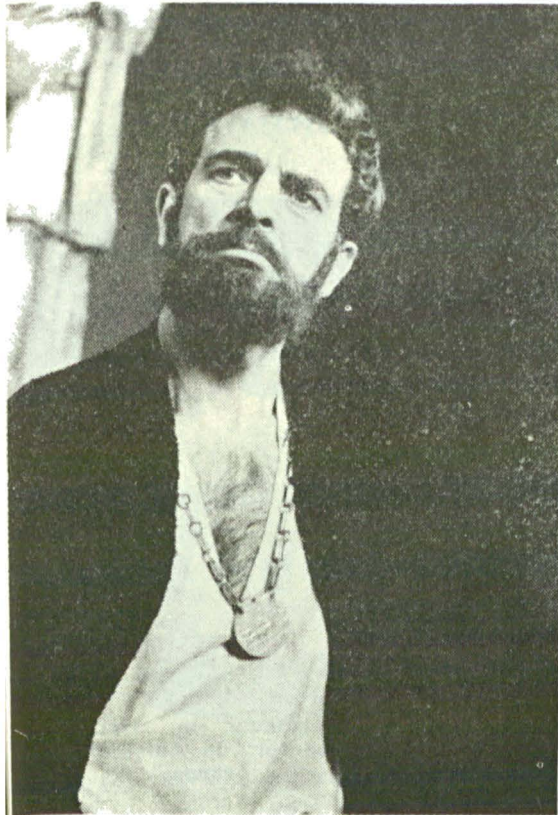
Petre
Simionescu –
o îmbinare
de forță
și echilibru

Un nume care n-a atacat nici marile afișe ale cinematografilor, nici chenarele speciale din presa de specialitate, și nici afișele teatrelor Capitalei sau ale numeroaselor teatre de provincie... Petre Simionescu e numele fidelității. Al fidelității — în afara unor scurte interludii — față de un singur teatru, față de un singur oraș.

Și-a început cariera, acum 40 de ani, în anul în care pentru țara noastră s-a întors osia istoriei — 1941, în orașul străjuit de Teiul lui Eminescu și în care Chirița își căutase cindva galoanele de isprăvniceasă — la Iași —, a ajuns la teatru școlindu-se cu poetul Mihai Codreanu și, imaginați-vă, cu Agatha Bărbulescu, româncă al cărei glas cutremurase Burgtheater-ul vienez... În ultimii ani de studii, o altă actriță inteligentă și bună pedagogă, Gina Sandri Bulandra, i-a îndrumat pașii spre teatru. Apoi, tânărul Petre Simionescu a plecat spre front. Pentru prima oară, a jucat în cadrul echipei de teatru a Uniunii Patrioților, care

Nesciastlivțev, în „Pădurea” de
Ostrovski

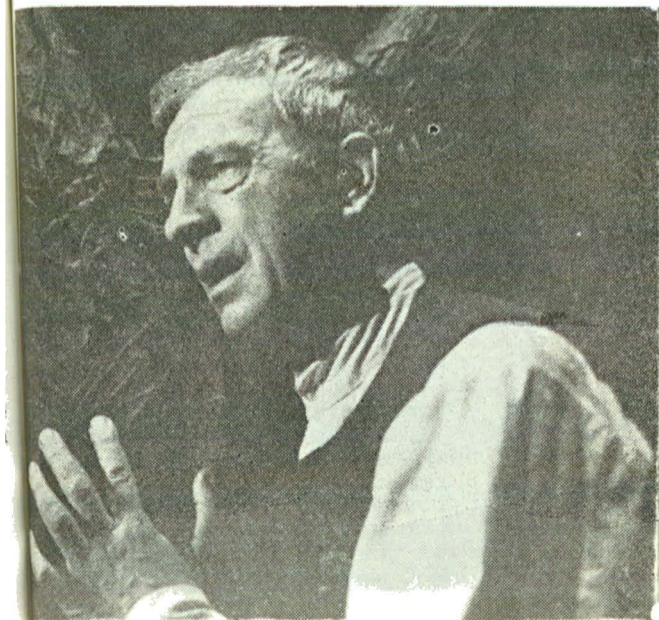

Tezeu, in „Fedra“ de Racine

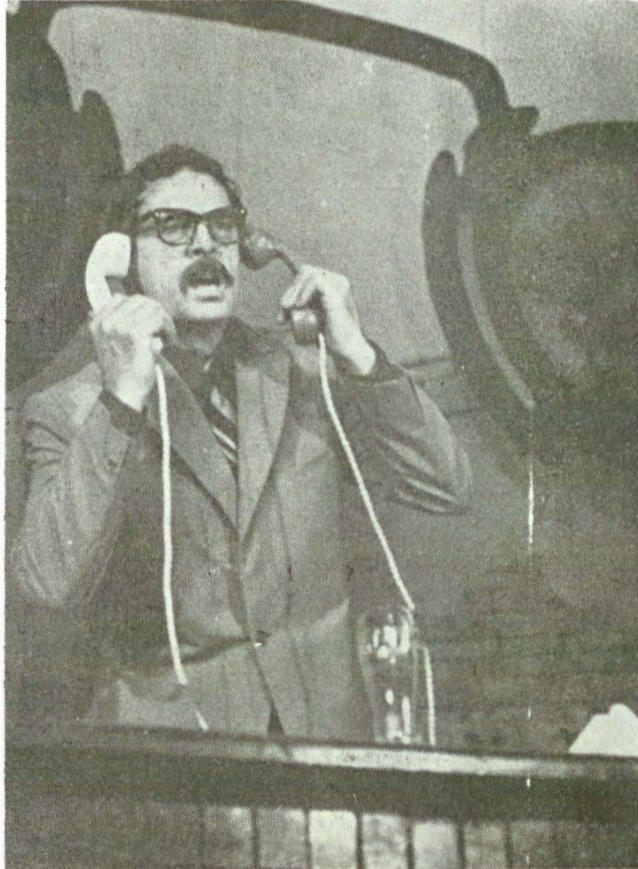

**In rolul titular din „Vlăicu Vodă“
de A. Davila, alături de Irina Ră-
chițeanu**

**Ilie Morometc, in drama-
tizarea semnată de Liviu
Dorneanu după romanul
lui Marin Preda**

Cristinel Popescu, in „Opinia publică“ de Aurel Băranaga

mai apoi a fost transformată în Teatrul Poporului, Silvestru Trandafir din *Dezertorul* lui Sorbul. De la Teatrul Poporului pînă la Teatrul Național, doar doi pași. Cîteva apariții de serviciu, apoi maleficul Smerdiakov din *Frații Karamazov* și două roluri în operele *Gheșz* și *Vinzătorul de păsări*! La tinerete faci de toate, vor spune cititorii. Numai așa un actor se poate diversifica, poate depăși obișnuitul! Osie are nu numai istoria, osii are și viața personală a omului. O întoarcere de osie în viața personală a lui Petre Simionescu, și iată-l în cadrele nou înființatului teatru brăilean, căruia pînă astăzi i-a rămas stilp. N-a refuzat niciodată nici un rol, n-a făcut niciodată parte din nici o „biseriță“, și totuși a ajuns director al aceluia teatru! Directoratul său. imaginați-vă, l-a făcut și mai modest, și mai muncitor, și mai respectuos față de colegi și de profesie. Nu l-a poluat profesional. Shakespeare, Goldoni, Schiller, Ostrovski, Ibsen, Eftimiu, Băranaga Davila, O'Neill și Sebastian... Peste 150 de roluri pe care orice mare actor și le-ar rivni. El n-a rivnit, a jucat... A jucat cu liniștită măreție, cu sta-

tornică siguranță, cu un glas și o dicție de rasă, în care și-a învăluit subtilitatea, inteligența scenică, perfectul profesionalism, forța și incredibila-i delicatețe, prestația, hazul, talentul... A jucat mult și aproape întotdeauna foarte bine... Și iarăși incredibil, nu a avut timp să viseze la rolul visat, nici măcar în perioada sa directorială... Tezeu, Filip al II-lea, Domnul Ford, și totuși, după cum mărturisește, Vlaicul lui Davila i-a fost rolul cel mai drag; s-a strecurat ușor în ființa diplomatului și patriotului domnitor, simțind uneori că i se identifică... Mai recent, Moromete al lui Marin Preda și acest încântător personaj care este Dimitri Nikolaevici din *Variațiuni pe aceeași temă* de sovieticul Alioșin.

Petre Simionescu este încă tînăr. După 40 de ani de activitate profesională, rămîne un entuziașt, și privește plin de încredere spre viitorul său profesional. Optimismul său așezat, forța lui, liniștea lui fac din acest actor una dintre valorile sigure ale Teatrului „Maria Filotti“ din Brăila, ale teatrului românesc.

Mihai GÎRNÎȚA